Вмирає жінка. Голова її горда
Вже осипається зимнім цвітом.
Ще й коса золота, як той гострий орден,
Що понесуть за нею на цвинтар.

Вже безносу чути, як іде навшпиньках.
І нема їй слова, нема зупину.
І плаче земля, бо вмирає жінка,
Що родила цукор в гірку нашу днину.

А небо осіннє таке безкрає,
Що і птах не знайде, де притулиться.
І плаче жінка, бо земля вмирає.
Що родила жито в безхлібнім віці.

І щоб жінчине серце — вогненне гроно —
Не розпалося марно в малі жаринки,
Українська земля в своє чорне лоно
Візьме біле лоно золотої жінки.

1968